

Arrest

nr. 118 586 van 7 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Koemyks-Tsjetsjeense origine. Uw vader is van Koemykse afkomst, terwijl uw moeder van origine Tsjetsjeense is.

U bent geboren in Chasavjoert in de deelrepubliek Dagestan op 9 november 1990. U woonde en stond er geregistreerd in het dorp Totoerbijkala, gelegen in het district Chasavjoert.

U bent de zoon van I.A. (O.V. X) en J.V. (O.V. X), evenals de broer van B., geboren Z.A. (O.V. X).

Begin augustus 2008 vertrok u vanuit uw dorp in het district Chasavjoert in Dagestan naar uw tante en nicht in de stad Pytjach in de regio Tjumen in Siberië, met de bedoeling er slechts één maand te verblijven.

Een maand na uw aankomst in Pytjach werd u er echter opgebeld door uw moeder, die zei dat u omwille van de problemen die uw vader kende vooral niet naar huis mocht terugkeren.

Op 10 januari 2010 keerde u vanuit Siberië uiteindelijk terug naar huis in Dagestan.

U vernam toen dat uw vader in september 2008 het land verlaten had omwille van zijn problemen.

Uw moeder werd thuis geregeld opgezocht door zowel rebellen als de ordediensten die naar uw vader op zoek waren.

In mei 2010 ging u in uw dorp als schilder aan de slag in een bedrijfje waar herstellingen werden uitgevoerd.

In januari 2011 werd u, toen u na uw werkdag onderweg naar huis was, meegenomen door twee u onbekende mannen die u in hun auto duwden en naar een onbekend gebouw brachten. Het ging om rebellen die van u wilden weten waar uw vader was. U werd in een huis vastgehouden in een u onbekende plaats en de volgende ochtend in de vroege ochtend op de plek waar uw belagers u de dag voordien hadden opgepikt en meegesleurd.

U werd tijdens uw vasthouding geslagen en bedreigd omdat uw vader zich niet gehouden zou hebben aan een bepaalde afspraak.

In 2008 moest uw vader van de rebellen in ruil voor de vrijlating van zijn neef Achmed, die door hen werd vastgehouden, een vrachtwagen met wapens vervoeren naar Argun in Tsjetsjenië. Onderweg werd uw vader echter tegengehouden door de ordediensten die hem van samenwerking met de rebellen beschuldigden en hem meenamen naar de stedelijke politieafdeling van Chasavjoert.

Hij werd later vrijgekocht en vluchtte naar België.

De rebellen zagen uw vader aan voor een verrader die hen had aangegeven.

Achmed, de neef van uw vader die door de rebellen werd vastgehouden, werd uiteindelijk door de rebellen vermoord.

De rebellen waren ervan overtuigd dat uw vader de wapens ergens verstopt had en namen daarom u gevangen om zo uw vader onder druk te zetten. U werd door de rebellen ernstig mishandeld en liep hierdoor een open wonde op. U kreeg van de rebellen te horen dat u maar naar het ziekenhuis moest gaan. Toen ze u terug naar uw dorp hadden gebracht en u uit hun wagen dropten, zeiden ze dat ze u zeker zouden vinden indien u naar de politie zou gaan.

U ging niet naar het ziekenhuis, maar werd thuis verzorgd door uw moeder. Gedurende één maand bleef u thuis en ging nergens heen.

Toen u in juni 2011 als schilder in een garage werkte, kwam uw buurman, B.D., naar de garage en vroeg u om zijn auto gedurende een week in bewaring te nemen. U ging hiermee akkoord.

Een week later kwam een groep politieagenten en militairen naar de garage en ondervroegen u over de auto van uw buurman. Ze vroegen u ook om hen de autosleutels te overhandigen. U werd verplicht om op de grond te gaan liggen naast een Oeazik-voertuig. U legde hen uit wie de eigenaar was van de auto en zei dat deze geen autosleutels had achtergelaten.

Hierop sloegen de agenten een autoruit in en openden de auto, waarin ze 2 kalasjnikovs aantroffen.

De agenten namen u evenals een collega vervolgens mee naar het politiekantoor van Chasavjoert. U werd opnieuw ondervraagd over de auto, de gevonden wapens en ook over uw vader.

U werd bijna twee maanden vastgehouden in een isoleercel en werd van meet af aan geslagen en ernstig bedreigd.

U werd nadat uw moeder losgeld had betaald vrijgelaten op 5 augustus 2011. U tekende voor uw vrijlating een uitreisverbod waarin stond dat u de stad niet mocht verlaten. U was zwaargewond en ging naar het ziekenhuis. U weigerde echter in het ziekenhuis te blijven omdat u bang was dat de agenten zouden terugkomen.

U vernam na uw vrijlating dat de buurman die zijn auto bij u had achtergelaten samen met zijn jongere broer en een andere buurman reeds voor het bezoek van de politieagenten aan uw garage werd omgebracht door de autoriteiten. Uw buurman zou een rebel zijn geweest.

Gedurende twee weken herstelde u van de door u opgelopen verwondingen bij een familielid in uw dorp, waarna u terug naar huis keerde.

In november 2011 schreef u een klachtbrief naar het stedelijk parket van Chasavjoert, waar u geen reactie op kreeg.

Eind februari 2012 ontving uw moeder op uw thuisadres een convocatie van de rechtbank van Chasavjoert op uw naam. U werd verzocht zich op 1 maart 2012 te melden als beklaagde. Deze oproeping hield volgens u verband met uw arrestatie van juni 2011.

U vertrok hierop naar enkele verre familieleden in Machatsjkala, waar u zich gedurende hooguit drie maanden schuilhield.

In augustus 2012 keerde u terug naar uw dorp.

Op 3 juli 2012 stuurde u per aangetekende zending een klachtbrief naar het Hooggerechtshof van Moskou, waarin u beschreef wat u was overkomen. Ook hierop kreeg u geen antwoord.

Uw moeder zocht intussen naar een oplossing om het land te verlaten.

Op 16 november 2012 verlieten jullie samen het land en reisden vanuit jullie dorp met een passagiersbus naar Moskou.

Vanuit Moskou reisden jullie met een minibus via Oekraïne en u onbekende landen vervolgens meteen door naar België, waar jullie op 21 november 2012 aankwamen en op 29 november 2012 asiel vroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, binnenlands paspoort evenals uw rijbewijs voor.

Daarnaast legde u ook de geboorteakte van uw vader voor alsook een medisch attest naar aanleiding van het ziekenhuisbezoek dat u na uw vrijlating van bij de politie had afgelegd.

Verder legde u nog een convocatie voor om u te melden bij de stedelijke rechtbank van Chasavjoert evenals een reçu van een verstuurd aangetekende zending.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten enerzijds, die u ervan verdachten hulp te hebben verleend aan de rebellen, en met rebellen anderzijds, die u viseerden omwille van wat uw vader was overkomen.

Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werden eerst en vooral een hele reeks tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw moeder, die haar land verliet omwille van dezelfde problemen die u aanhaalde.

Zo verklaarde u meer dan eens van augustus 2008 tot januari 2010 oftewel iets minder dan anderhalf jaar bij familieleden in de regio Tyumen te hebben verbleven (CGVS I, p. 4-5, Vragenlijst opgemaakt door de DVZ voor het CGVS, vraag 3.5), waarop u terugkeerde naar huis in Dagestan.

Uw moeder verklaarde daarentegen dat u begin augustus 2008 was vertrokken en drie of vier maanden later al terugkeerde naar huis in Dagestan. Even later verklaarde ze dan weer dat u begin 2009 vanuit de regio Tyumen naar Dagestan was teruggekeerd (CGVS moeder, p. 3-4).

Uit uw moeders verklaringen blijkt voorts dat u begin 2010 ernstige problemen begon te krijgen (CGVS moeder, p. 5), terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u in januari 2011 voor het eerst ernstige problemen kreeg, namelijk toen u ontvoerd werd door rebellen (CGVS I, p. 7, 14 en Vragenlijst opgemaakt door de DVZ voor het CGVS, vraag 3.5).

Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat uw moeder zich misschien van jaar vergist had (CGVS II, p. 15).

Aangezien uw moeder duidelijk aangaf dat u slechts enkele maanden bij familie in Siberië verbleef en u zei dat u er zowat anderhalf jaar verbleef, overtuigt uw uitleg niet.

Dat jullie verklaringen over het tijdstip waarop uw problemen begonnen, die uiteindelijk tot jullie vlucht uit uw herkomstland zouden leiden, dermate uiteenlopen, is dan ook niet aannemelijk te noemen.

Aangaande uw weerzien met uw moeder na uw vasthouding door de politie van juni tot begin augustus 2011, verklaarde u dat u uw moeder op de dag van uw vrijlating, namelijk op 5 augustus 2011, terugzag op straat, waaraan u toevoegde dat uw moeder hilde (CGVS II, p. 10).

Uw moeder zei nochtans dat ze u niet gezien heeft toen u werd vrijgelaten door de politie. Ze was immers bang dat ze zou flauwvallen (CGVS moeder, p. 13).

Toen u met deze ongerijmde verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u zowel tijdens uw eerste als tweede gehoor op het CGVS had verklaard dat uw moeder u buiten stond op te wachten (CGVS II, p. 17), waaraan u toevoegde dat ze zich misschien vergist had.

Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid enkel versterkt.

U verklaarde in ditzelfde verband verder dat u na uw kortstondig bezoek aan het ziekenhuis op 5 augustus 2011 naar huis bent gegaan. U werd aanvankelijk thuis en later bij een familielid, nog steeds in uw dorp, behandeld (CGVS II, p. 9).

Uw moeder verklaarde nochtans dat u vanuit het ziekenhuis onmiddellijk naar de stad Machatsjkala vertrok zonder eerst langs huis te passeren. Ze voegde hier nog aan toe dat u toen tot aan jullie vertrek naar België in november 2012 oftewel zo een 15 maanden later, in Machatsjkala verbleef (CGVS moeder, p. 13).

U verklaarde echter dat u pas rond 10 maart 2012, nadat voor u een convocatie van de rechtbank was toegekomen, naar Machatsjkala vertrok en er hooguit drie maanden verbleef, waarop u terugkeerde naar uw dorp en er tot aan uw vertrek bij familie verbleef (CGVS II, p. 5).

Toen u geconfronteerd werd met het feit dat uw moeder, in tegenstelling tot wat u verklaarde, gezegd had dat u na het ziekenhuis niet naar huis maar wel onmiddellijk naar Machatsjkala was gegaan, gaf u

aan dat u zei wat gebeurd was en uw moeder zich misschien vergist had (CGVS II, p. 17), waarmee ook deze tegenstrijdigheden niet worden opgeheven.

Aangaande de stappen die jullie zouden hebben ondernomen om bescherming te krijgen in uw land, verklaarde u dat uw moeder beide klachtbrieven die u indiende bij het stedelijk parket van Chasavjoert enerzijds en het Hooggerechtshof in Moskou anderzijds (persoonlijk) had geschreven (CGVS II, p. 6-7).

Uw moeder verklaarde daarentegen dat niet zij - ze verklaarde immers niet te kunnen schrijven - maar wel naasten van haar man deze brieven hadden geschreven (CGVS moeder, p. 15).

Toen u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, zei u dat uw moeder gezegd had dat ze dat zelf had gedaan.

Toen u vervolgens werd gewezen op het feit dat uw moeder nochtans verklaard had dat ze niet kon schrijven, reageerde u niet, waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft (CGVS II, p. 16).

Zij in dit verband overigens opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties niet het minste begin van bewijs overhandigde van de twee klachtbrieven die u zou hebben ingediend.

Toen u gevraagd werd naar een kopie van uw klachtbrieven, zei u dat noch u, noch uw moeder deze had. U vervolgde dat hier geen kopies van werden gemaakt, aangezien jullie niet zover hadden gedacht (CGVS I, p. 11 en CGVS II, p. 6).

Dat u, die verklaarde geen reactie te hebben gekregen op uw klachtbrief naar het stedelijk parket van Chasavjoert en daarom een nieuwe klachtbrief stuurde naar het parket-generaal in Moskou er zelfs niet aan gedacht zou hebben een kopie te maken van dergelijk belangrijk stuk, overtuigt geenszins en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Het door u voorgelegde ontvangstbewijsje toont trouwens enkel aan dat u een aangetekende zending heeft verstuurd. Uit dit stuk kan echter niet worden afgeleid naar welke instantie deze zending zou zijn gestuurd, laat staan wat de inhoud van deze zending is geweest.

Zij terloops nog opgemerkt dat u aangaf een papiertje te hebben gekregen van de politie van het uitreisverbod dat u vlak voor uw vrijlating op 5 augustus 2011 zou hebben moeten tekenen.

Toen u naar dit papiertje werd gevraagd, toch een belangrijk document ter staving van uw asielrelaas, zei u dat u dat niet had meegenomen. Toen u hierop werd gevraagd waarom u dat niet gedaan had, zei u dat u het niet wist en er niet bij stil had gestaan, wat als uitleg niet overtuigt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold (CGVS II, p. 10).

Toen u gevraagd werd of behalve uw vader en uzelf ook uw moeder problemen had gekend in uw land, zei u dat uw moeder niet echt problemen had gekend, maar dat ze wel werd lastig gevallen door rebellen en politieagenten die bij haar naar uw vader kwamen vragen (CGVS II, p. 13).

Toen u even later specifiek werd gevraagd of uw moeder geen ernstigere problemen gekend had met rebellen en/of de politie, zei u hier niet van op de hoogte te zijn, waaraan u weliswaar toevoegde dat er misschien iets gebeurd was in de periode dat u weg was, van 2008 tot 2010, maar dat uw moeder u hier niets over verteld heeft (CGVS II, p. 14).

Uw moeder verklaarde nochtans dat ze in november 2010, toen u op uw werk was in het dorp, ernstig mishandeld werd door rebellen die op zoek waren naar u en uw vader en haar met een scheermesje in haar buik sneden, waardoor ze een wonde van 20 cm opliep die ze door haar buurvrouw, een verpleegster, liet verzorgen (CGVS moeder, p. 9-10).

Het feit dat u hier überhaupt niet van op de hoogte bleek te zijn, tast de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder aan.

Door bovenstaande tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielrelaas raken, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas.

Daarnaast werd ook nog een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u dat u, toen uw moeder de convocaties voor u ontving om bij de rechtbank te verschijnen, in Machatsjkala zat (CGVS I, p. 8 en 9).

Even later verklaarde u echter dat u naar Machatsjkala vertrok toen de convocaties werden ontvangen (CGVS I, p. 8 en CGVS II, p. 3, 10 en 15).

Toen u met uw opeenvolgende verklaringen werd geconfronteerd, herhaalde u slechts dat u in uw dorp verbleef toen de convocaties toekwamen, die u van uw moeder kreeg (CGVS II, p. 15).

Het louter vasthouden aan één van twee tegenstrijdige versies heft een tegenstrijdigheid echter niet op. Ook aangaande de periode waarin u zich schuil zou hebben gehouden in Machatsjkala waren uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u rond de tijd dat u een convocatie ontving van de rechtbank (op 1 maart 2012) tot eind augustus 2012 ondergedoken leefde in Machatsjkala (CGVS I, p. 8).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei u echter dat u rond 10 maart 2012 naar Machatsjkala vertrok en er hooguit drie maanden hebt verbleven, waarna u terugkeerde naar uw dorp (CGVS II, p. 5). Even later zei u dan weer dat u in augustus 2012 (vanuit Machatsjkala) terugkeerde naar uw dorp (CGVS II, p. 6).

Hoe dan ook blijkt uit het door u voorgelegde binnenlandse paspoort dat dit identiteitsdocument u door het paspoortenbureau voor het district Chasavjoert werd uitgereikt op 5 juni 2012, met andere woorden op het ogenblik dat u volgens uw verklaringen zat te schuilen in Machatsjkala.

Het feit dat u, die verklaarde toen ondergedoken te hebben geleefd in Machatsjkala, zich toen vrijwillig aanbood bij deze dienst in uw district Chasavjoert om er uw binnenlands paspoort op te halen, tast de vrees die u verklaarde te koesteren ten aanzien van diezelfde autoriteiten volledig aan. Hetzelfde kan overigens opgemerkt worden aangaande uw rijbewijs, dat u op 15 augustus 2012 door de verkeerspolitie werd uitgereikt.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voorts dat u de twee klachtbrieven zelf had verstuurd (CGVS I, p. 10-11).

Ter staving hiervan legde u een ontvangstbewijs van een aangetekende zending voor dd 3 juli 2012 waarin uw naam staat.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat uw moeder beide brieven verstuurd had. Zij ging hiervoor naar het postkantoor (CGVS II, p. 6).

Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat dat niet kon, dat u zelfs niet buiten durfde komen, laat staan naar de stad te gaan (CGVS II, p. 16).

Uw uitleg kan echter niet overtuigen, getuige ook het feit dat u er begin juni 2012 niet voor terugdeinsde naar het paspoortenbureau te gaan om er uw binnenlands paspoort af te halen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Uw verklaringen waren verder op een aantal cruciale punten opvallend vaag.

Zo is het merkwaardig dat u zo weinig op de hoogte bleek te zijn van de problemen die uw vader voor zijn vertrek uit het land gekend zou hebben (CGVS II, p. 11). Zo verklaarde u dat uw vader tijdens zijn rit met de vrachtwagen waar wapens in zaten misschien samen met iemand anders werd opgepakt door de autoriteiten. U voegde hieraan toe dat u niet weet met wie uw vader was, waarop u zei dat hij toen misschien wel alleen was (CGVS II, p. 11).

Aangezien u uw vader na uw aankomst in België (geregeld) terugzag (CGVS I, p. 17), is het weinig aannemelijk dat jullie niet zouden hebben gesproken over de problemen die niet alleen voor uw vader, maar ook voor uw moeder en uzelf de aanleiding vormden om jullie land te ontvluchten.

Verder is het opvallend dat u verklaarde niet te weten wat er verder met uw collega gebeurd was die samen met u in juni 2011 door de politie werd opgepakt in de garage waar jullie werkten. U liet bovendien na zich over zijn verdere lot te informeren (CGVS I, p. 22), wat evenmin bijdraagt aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zij ten slotte nog opgemerkt dat het feit dat uw moeder de naam niet kende van nota bene jullie dorpsgenoot (CGVS moeder, p. 12 en 14), die u gevraagd had zijn auto in bewaring te nemen en die later een rebel bleek te zijn en samen met zijn broer en buurman werd omgebracht waarop u zijn familie in uw dorp ging condoleren (CGVS I, p. 10, 18, 20), evenmin de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ten goede komt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u mede omwille van hem verdacht werd van banden te hebben met de rebellen en hierdoor zo een twee maanden vastzat.

Ten overvloede zij nog opgemerkt dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u, die een uitreisverbod had ondertekend waarin stond dat u de stad (Chasavjoert) niet mocht verlaten, van Dagestan naar Moskou reisde met een passagiersbus en dat u uw binnenlands paspoort had afgegeven aan de bestuurder, zonder afspraken met hem te hebben gemaakt indien er onderweg identiteitscontroles zouden plaatsvinden (CGVS I, p. 12-13).

Vanuit Moskou reisde u samen met uw moeder en andere passagiers met een minibus via Oekraïne en u onbekende landen vervolgens door naar België. U noch uw moeder was in het bezit van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS I, p. 12-13, CGVS moeder, p. 7-8).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strikte controles plaatsvinden waarbij men grondig bevraagd kan worden over identiteit en reisbedoelingen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u, die verklaarde geen internationaal paspoort te hebben (CGVS I, p. 13), uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis, het ogenblik en de wijze van uw vertrek uit uw land, verborgen te houden.

Hierdoor wordt tevens uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de regelgeving over subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vader, uw rijbewijs en binnenlands paspoort bevatten identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld.

U legde in verband met uw problemen nog een medisch attest voor aangaande de verwondingen die u tijdens uw vasthouding bij de politie had opgelopen evenals een convocatie waarin staat dat u op 1 maart 2012 werd opgeroepen bij de stedelijke rechtbank van Chasavjoert.

De documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen kunnen echter enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Het is trouwens opvallend dat in het door u voorgelegde handgeschreven medische attest dd 5 augustus 2011 staat dat u nota bene op 5 augustus 2012 in het ziekenhuis werd binnengebracht. Toen u hier attent op werd gemaakt, zei u dat de verpleegster wellicht een fout had gemaakt en het u zo had afgegeven (CGVS I, p. 9).

Hierdoor kan ernstig getwijfeld worden aan de waarde van dit attest.

Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde oproeping die uitgaat van de stedelijke rechtbank van Chasavjoert en waarin staat dat u werd opgeroepen als beschuldigde aangaande "uw zaak".

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een

zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw zus, B., geboren Z.A. (O.V. 5.545.200), werd op 27 april 2004 door mij erkend als vluchteling.

Uw vader, I.A. (O.V. 6.337.617), werd op 10 augustus 2009 door mij erkend als vluchteling.

Zij echter opgemerkt dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld en op basis van een inschatting van de veiligheidssituatie op het ogenblik waarop de beslissing over een asielaanvraag genomen wordt.

Daar uit de verklaringen van uw moeder, J.V. (O.V. 6.337.617), blijkt dat alle problemen die zij in jullie herkomstland kende verbonden waren met uw problemen, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 augustus 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 § 2, 57/6, 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginseel" (zie p. 3).

Volgens verzoeker werd hem door de commissaris-generaal ten onrechte de erkenning van de status van vluchteling geweigerd.

Verzoeker voert aan dat de beslissing van de commissaris-generaal in de eerste plaats problematisch is gezien deze bijna integraal steunt op incoherenties tussen zijn verklaringen en deze van zijn moeder, J. V., waarbij opvalt (zie p. 3) "dat het hoofdzakelijk gaat over incoherenties en verwarring omtrent data".

Hij stelt dat dit kan verklaard worden doordat zijn moeder (zie p. 3) "een zekere leeftijd heeft en wat verward is", alsook doordat een deel van de gebeurtenissen zich "een langere tijd terug afspeelde"; illustratief hiervoor is volgens hem het feit dat zijn moeder tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij een vergissing had begaan op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de datum van haar vertrek uit haar land van herkomst en haar aankomst in België.

Hij laat gelden dat gezien zijn moeder daaromtrent geen enkele reden had om te liegen, het louter om een vergissing ging waaruit blijkt dat zij (zie p. 3) "problemen heeft om zich zelfs data uit een recent verleden voor de geest te halen, laat staan dat ze er in slaagt om gebeurtenissen die zich in een verder verleden hebben afgespeeld, accuraat te situeren".

Volgens hem is (zie p. 4) "het niet meer dan normaal dat er verschillen kunnen opduiken" bij het "reconstrueren van herinneringen aan ingrijpende gebeurtenissen"; hij verwijst dienaangaande naar een rapport van UNHCR omtrent "Credibility Assessment".

Hij is van oordeel (zie p. 4) "dat men niet louter op basis van een aantal inconsistenties kan besluiten dat verzoekers' asielaanvraag bedrieglijk is"; volgens hem wordt er geen rekening gehouden met zijn "gehele en complexe asielrelaas", noch met "het feit dat mensen vergissingen begaan, zeker indien het de reconstructie van ingrijpende herinneringen betreft".

Hij citeert UNHCR met betrekking tot de zogenaamde "Burden of Proof" en meent dat de elementen in de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 4) "slechts kleinere inconsistenties betreffen", terwijl

deze “niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag”. Hij stelt dat de commissaris-generaal steeds de verplichting heeft (zie p. 5) “om diepgaand te onderzoeken of er een vrees voor vervolging bestaat”, terwijl hij zich beperkt heeft tot “een opsomming van kleinere vermeende ongeloofwaardigheden” en op geen enkel moment ingaat “op de hoofdvraag”, namelijk of er een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, voorhanden is.

Verzoeker benadrukt dat van zijn vader en van zijn zus in België de status van vluchteling werden erkend en dat men (zie p. 5) “de linken tussen verzoekers’ problemen en de problemen die ervoor gezorgd hebben dat zijn vader in België werd erkend, (niet) zomaar aan de kant (kan) schuiven”, gezien hij duidelijk stelde dat zijn problemen aan die van zijn vader verbonden zijn, wat volgens hem “op zijn minst een begin van bewijs” vormt in zijn eigen asielprocedure.

Hij laat gelden dat hij een risicoprofiel heeft aangezien hij de zoon is van een persoon die gezocht wordt door de rebellen. Hij benadrukt de problemen die hij en zijn moeder gekend hebben en dat hij een etnische Tsjetsjeen is die in Dagestan leeft, (zie p. 5) “hetgeen hem bijkomend kwetsbaar maakt”.

Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 13 januari 2012, meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, gezien hij (zie p. 7) “aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan” en dat hij ofwel voor de elementen aangehaald in de bestreden beslissing, een logische verklaring kan geven ofwel dat het kleiner inconsistenties betreffen de niet doorslaggevende aard kunnen zijn.

Verzoeker vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift (zie p. 8) voegt verzoeker “RvV arrest nr. 73 204 van 13 januari 2012”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker aangaande verschillende essentiële elementen in zijn relaas tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn moeder.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor dat hij van augustus 2008 tot januari 2010 -zijnde iets minder dan anderhalf jaar- bij familieleden in de regio Tyumen heeft verbleven (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 4, 5; zie "vragenlijst", vraag 3.5), waarna hij terugkeerde naar huis in Dagestan, terwijl zijn moeder verklaarde dat hij begin augustus 2008 was vertrokken en drie of vier maanden later al terugkeerde naar huis in Dagestan om dan even later te verklaren dat verzoeker begin 2009 vanuit de regio Tyumen naar Dagestan was teruggekeerd (zie haar verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 3, 4). Waar verzoeker verklaarde dat hij in januari 2011 voor het eerst ernstige problemen kreeg, namelijk toen hij ontvoerd werd door rebellen (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 7, 14; zie "vragenlijst", vraag 3.5), beweerde zijn moeder dat hij begin 2010 ernstige problemen begon te krijgen (zie haar verhoorverslag, p. 5).

Ook aangaande verzoekers weerzien met zijn moeder na zijn vasthouding door de politie van juni tot begin augustus 2011, merkt de Raad incoherenties in de verklaringen op.

Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn moeder op de dag van zijn vrijlating, namelijk op 5 augustus 2011, terugzag op straat, dat zij hem buiten stond op te wachten (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 17) en dat zij huilde (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 10), terwijl zijn moeder verklaarde dat zij verzoeker niet gezien heeft toen hij werd vrijgelaten omdat zij bang was dat zij zou flauwvallen (zie haar verhoorverslag, p. 13).

Waar verzoeker verklaarde dat hij na zijn kortstondig bezoek aan het ziekenhuis op 5 augustus 2011 naar huis is gegaan, waar hij ook aanvankelijk werd behandeld en pas later bij een familielid (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 9), verklaarde zijn moeder dat hij vanuit het ziekenhuis onmiddellijk naar de stad Machatsjkala vertrok zonder eerst langs huis te passeren en dat hij nadien tot aan hun vertrek naar België in november 2012 -15 maanden later- in Machatsjkala verbleef (zie haar verhoorverslag, p. 13).

Verzoeker daarentegen verklaarde dat hij pas rond 10 maart 2012, nadat voor hem een convocatie van de rechtbank was toegekomen, naar Machatsjkala vertrok en er hooguit drie maanden verbleef (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 5).

Verzoeker verklaarde verder dat zijn moeder de twee klachtbrieven die hij indiende enerzijds bij het stedelijk parket van Chasavjoert en anderzijds bij het Hooggerechtshof in Moskou, -persoonlijk- had geschreven (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 6, 7), terwijl zijn moeder beweerde dat naasten van haar man deze brieven hadden geschreven; zij verklaarde trouwens niet te kunnen schrijven (zie haar verhoorverslag, p. 15).

Op de vraag of ook zijn moeder zelf problemen had gekend in het land van herkomst, antwoordde verzoeker dat zijn moeder niet echt problemen had gekend, maar dat zij wel werd lastig gevallen door rebellen en politieagenten die bij haar naar zijn vader kwamen vragen (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 13).

Op de vraag of zijn moeder geen meer ernstige problemen gekend had met rebellen en/of de politie, zei verzoeker hiervan niet op de hoogte te zijn, maar voegde er aan toe dat er misschien iets gebeurd was in de periode dat hij weg was, zijnde van 2008 tot 2010, maar dat zijn moeder hem hier niets over verteld heeft (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 14).

De moeder van verzoeker verklaarde van haar kant dat zij in november 2010, toen verzoeker op zijn werk was in het dorp, ernstig mishandeld werd door rebellen die op zoek waren naar hem en zijn vader die haar met een scheermesje een wonde in de buik van ongeveer 20 cm toebrachten, een wonde die zij door haar buurvrouw, een verpleegster, liet verzorgen (zie haar verhoorverslag, p. 9, 10).

De Raad wijst erop dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde redenen, in alle redelijkheid verwacht kan worden dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke talrijke tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen

zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat deze tegenstrijdigheden verklaard kunnen worden aangezien zijn moeder *“een zekere leeftijd heeft en wat verward is”*, alsook doordat een deel van de gebeurtenissen zich *“een langere tijd terug afspeelde”*.

Volgens hem is illustratief hiervoor het feit dat zijn moeder tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij een vergissing had begaan op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de datum van haar vertrek uit haar land en haar aankomst in België.

Hieruit blijkt volgens verzoeker dat zij *“problemen heeft om zich zelfs data uit een recent verleden voor de geest te halen, laat staan dat ze er in slaagt om gebeurtenissen die zich in een verder verleden hebben afgespeeld, accuraat te situeren”*. Volgens hem is *“het niet meer dan normaal dat er verschillen kunnen opduiken”* bij het *“reconstrueren van herinneringen aan ingrijpende gebeurtenissen”*; hij verwijst dienaangaande naar een rapport van UNHCR.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zijn moeder *“problemen heeft om zich zelfs data uit een recent verleden voor de geest te halen, laat staan dat ze er in slaagt om gebeurtenissen die zich in een verder verleden hebben afgespeeld, accuraat te situeren”*.

Uit niets blijkt dat zijn moeder niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van de asielprocedure, noch dat haar *“zekere leeftijd” -in casu 53 jaar ten tijde van het verhoor-* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de uitkomst van haar asielaanvraag.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Van een asielzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij, ongeacht de traumatische ervaring, belangrijke gebeurtenissen -zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht- precies naar plaats en tijd kan situeren.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de geestelijke toestand van zijn moeder haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort blijven.

De talrijke incoherenties tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder, ondergraven de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

De Raad merkt eveneens tegenstrijdigheden op in verzoekers eigen opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde verzoeker dat hij, op het ogenblik dat zijn moeder de convocaties voor hem ontving om voor de rechtbank te verschijnen, in Machatsjkala verbleef (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 8, 9), terwijl hij later stelde dat hij naar Machatsjkala vertrok nadat de convocaties werden ontvangen (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 8; zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 3, 10, 15).

Ook aangaande de periode waarin hij zich schuil zou hebben gehouden in Machatsjkala waren verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig.

Tijdens zijn verhoor op 6 februari 2013 op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker aan dat hij rond de tijd dat hij een convocaties ontving van de rechtbank (op 1 maart 2012) tot eind augustus 2012 ondergedoken leefde in Machatsjkala (zie het verhoorverslag, p. 8), terwijl hij tijdens zijn verhoor op 2 mei 2013 zei dat hij rond 10 maart 2012 naar Machatsjkala vertrokken was en er hooguit drie maanden had verbleven, waarna hij teruggekeerd was naar zijn dorp (zie het verhoorverslag, p. 5) en hij even later dan weer stelde dat hij in augustus 2012 (vanuit Machatsjkala) teruggekeerd was naar zijn dorp (zie het verhoorverslag, p. 6).

Uit het door verzoeker voorgelegde binnenlandse paspoort blijkt overigens dat dit identiteitsdocument hem door het paspoortenbureau voor het district Chasavjoert werd uitgereikt op 5 juni 2012, zijnde op het ogenblik dat verzoeker, volgens zijn verklaringen ondergedoken was in Machatsjkala.

Het feit dat verzoeker die volgens zijn verklaringen ondergedoken was in Machatsjkala, zich aldus vrijwillig aanbood bij het paspoortenbureau van het district Chasavjoert om er zijn binnenlands paspoort af te halen, keert zich tegen de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor de autoriteiten. Hetzelfde geldt voor zijn rijbewijs, dat hem op 15 augustus 2012 werd uitgereikt.

Waar verzoeker tijdens zijn verhoor op 6 februari 2013 verklaarde dat hij de twee klachtbrieven zelf had verstuurd (zie het verhoorverslag, p. 10, 11) en hiervan een ontvangstbewijs van een aangetekende zending van 3 juli 2012 voorlegde waarop zijn naam vermeld staat, vertelde hij tijdens zijn verhoor op 2

mei 2013 dat zijn moeder de twee beide brieven verstuurd had en dat zij hiervoor naar het postkantoor is gegaan (zie het verhoorverslag, p. 6) waaraan hij toevoegde dat hij zelfs niet buiten durfde te komen, laat staan naar de stad te gaan (zie het verhoorverslag, p. 16), wat in schril contrast staat met zijn bezoek aan het paspoortenbureau om zijn binnenlands paspoort af te halen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan *“dat men niet louter op basis van een aantal inconsistenties kan besluiten dat verzoekers’ asielaanvraag bedrieglijk is”*; volgens hem wordt er geen rekening gehouden met zijn *“gehele en complexe asielrelaas”*, noch met *“het feit dat mensen vergissingen begaan, zeker indien het de reconstructie van ingrijpende herinneringen betreft”*.

De Raad antwoordt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De aangehaalde gebeurtenissen zijn bovendien dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanhaalt dat het *“slechts kleinere inconsistenties betreffen”*, terwijl deze *“niet als doorslaggevende facturen beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag”*, is de Raad van oordeel dat de datum van ontvangst van de convocatie, de periode waarin verzoeker ondergedoken leefde en de stappen die hij ondernam om bescherming te krijgen in zijn land van herkomst, wél degelijk essentiële elementen van zijn asielrelaas betreffen, waarover zo werd vastgesteld, verzoeker geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde.

De incoherenties in verzoekers verklaringen keren zich dan ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Voorts blijkt verzoeker onaannemelijk onwetend over de problemen die zijn vader vóór zijn vertrek uit het land, gekend zou hebben (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 11), nochtans dé oorzaak van zijn eigen problemen, terwijl verzoeker zijn vader na zijn aankomst in België (geregeld) terugzag (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 17).

Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader tijdens de rit met de vrachtwagen waar wapens in verborgen zaten, misschien samen met iemand anders werd opgepakt door de autoriteiten maar niet wist met wie, waarna hij opperde dat zijn vader misschien toen wél alleen was (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 11).

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker niet wist wat er verder met zijn collega gebeurd was die samen met hem in juni 2011, door de politie werd opgepakt in de garage waar ze werkten en dat verzoeker bovendien naliet zich nadien over diens verdere lot te informeren (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 22).

Het blijkt dat de moeder van verzoeker ook de naam niet wist van de dorpsgenoot van haar zoon (zie haarverhoorverslag, p. 12 en 14), die hem gevraagd had zijn auto te bewaren -en die later een rebel bleek te zijn- en samen met zijn broer en buurman werd omgebracht waarna zo verklaart verzoeker, hij zijn familie in het dorp ging condoleren (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 10, 18, 20).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker en zijn moeder kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren over de evolutie van hun persoonlijke problemen.

Van verzoeker en zijn moeder kan inderdaad worden verwacht dat ze ernstige pogingen ondernemen om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van hun asielrelaas waarvan ze geen kennis hebben.

Het komt immers in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid van verzoeker en zijn moeder en hun nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen het bestaan van hun voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad hecht evenmin geloof aan de beweerde reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

Verzoeker -die een uitreisverbod had ondertekend waarin stond dat hij de stad Chasavjoert niet mocht verlaten- verklaarde dat hij van Dagestan naar Moskou reisde met een passagiersbus en dat hij zijn binnenlands paspoort had afgegeven aan de bestuurder, zonder afspraken met hem te hebben gemaakt indien er onderweg identiteitscontroles zouden plaatsvinden (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 12-13). Vanuit Moskou reisde hij samen met zijn moeder en andere passagiers met een minibus via Oekraïne en hem onbekende landen vervolgens door naar België.

Verzoeker noch zijn moeder zouden in het bezit van een geldig reisdocument geweest zijn en ze zouden onderweg nergens persoonlijk gecontroleerd zijn geweest (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013; p. 12, 13, zie haar verhoorverslag van moeder, p. 7, 8).

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone strikte grenscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid reëel is dat men ook grondig ondervraagd wordt over identiteit en reisbedoelingen.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook zijn algehele geloofwaardigheid.

Hierdoor ontstaat tevens het vermoeden dat verzoeker, die verklaarde geen internationaal paspoort te hebben (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 13), dit achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker geen bewijs neerlegt van de twee klachtbrieven die hij zou hebben ingediend (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 11; zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 6).

Het door verzoeker voorgelegde ontvangstbewijs toont enkel aan dat verzoeker een aangetekende zending heeft verstuurd, maar hieruit kan niet worden afgeleid naar welke instantie deze zending zou zijn verstuurd, noch wat de inhoud ervan was.

Verzoeker brengt evenmin het stuk houdende het uitreisverbod dat hij vlak voor zijn vrijlating op 5 augustus 2011 zou hebben moeten tekenen, neer (zie het verhoorverslag van 2 mei 2013, p. 10).

De overige door verzoeker op het commissariaat-generaal voorgelegde documenten kunnen verzoekers geloofwaardigheid evenmin herstellen.

Zijn geboorteakte, de geboorteakte van zijn vader, zijn rijbewijs en binnenlands paspoort bevatten identiteitsgegevens die niet in vraag worden gesteld.

Het handgeschreven medisch attest van 5 augustus 2011 aangaande de verwondingen die hij tijdens zijn vasthouding bij de politie zou hebben opgelopen, vermeldt dat verzoeker op 5 augustus 2012 in het ziekenhuis werd binnengebracht.

De convocatie vermeldt dat verzoeker op 1 maart 2012 werd opgeroepen bij de stedelijke rechtbank van Chasavjoert als beschuldigde aangaande "zijn zaak".

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat documenten echter enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten wat gelet op bovenstaande vaststellingen, *in casu* niet het geval is.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn vader (in augustus 2009) en zijn zus (in april 2004) werden erkend als vluchteling en dat men *"de linken tussen verzoekers' problemen en de problemen die ervoor gezorgd hebben dat zijn vader in België werd erkend, (niet) zomaar aan de kant (kan) schuiven"*, gezien hij duidelijk aangaf dat zijn problemen aan die van zijn vader verbonden zijn, wat volgens hem *"op zijn minst een begin van bewijs"* vormt in zijn procedure; hij stelt een risicoprofiel te hebben omdat hij de zoon is van een man die gezocht wordt door de rebellen.

De Raad wijst erop dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *"teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad van 13 januari 2012 -betreffende een, volgens hem, *"gelijkaardige zaak"*-, wijst de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade niet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij een etnische Tsjetsjeen is die in Dagestan leeft, "*hetgeen hem bijkomend kwetsbaar maakt*", stelt de Raad vast dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling.

Verzoeker toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd; hij laat bovendien na enige andersluidende informatie voor te leggen.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*" dd. 28 februari 2013 -, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE